

være Renter, der udbetales til Stiftsøvrigheden, medens $\frac{1}{2}$ pCt. blev under Finansministeriets Bestyrelse til Opsamling af Lønningsskand. Saa var der ogsaa fuldstændig Sikkerhed for, at Lønningsskand i Virkeligheden bleve opsamlede i det Maal, man har forudsat gennem Loven. Men jeg vil paa ingen Maade benægte, at for det ærede Medlem, som kender bedre til Reglerne for Bestyrelse af Kapitaler under Stiftsøvrighederne end jeg, kan det staa som fuldt betryggende, eller som lige saa betryggende, men det ærede Medlem maa ogsaa indrømme mig, at jeg dog sætter større Betryggelse i en positiv Bestemmelse, om enten at $\frac{1}{2}$ pCt. skal opsamles, eller at det hele bliver hos Finansministeren med Undtagelse af Renten, der udbetales til Stiftsøvrigheden. Naar der ikke er bestemt noget saadant, forekommer det mig, at saa maa der nødvendigvis være noget, der sikrer, at der ikke af Stiftsøvrighederne med Kultusministeriets Bifald bliver forbrugt mere end Renten, nemlig til lige Kapitalen. Det er det, jeg har tilladt mig at gøre opmærksom paa.

Det. Hansen: Jeg har optaget de Forslag, som ere stillede af det ærede Medlem fra Frederiksberg (B. G. C. Jensen) og af det ærede 3dje Medlem for 7de Kred (Bjerre), om ikke af anden Grund, saa fordi jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger derom. Maaſte jeg med Hensyn til Ændringsforslagene maa gøre den almindelige Bemærkning, at i Lørdags blev man her enig om, at der ikke skulde nedfattes noget Udvalg, uagtet dette er et Lovforslag, som aldrig før har foreligget for dette Ting, og som er af en særdeles indgribende og vanskelig Bestaendighed. 3. Dag synes man nu at blive enig om, at dette høje Ting end ikke maa stille Ændringsforslag til denne Lov, og de tre ærede Ministre, der have udtalt sig, have kæmpet bravt for at staa alle de Ændringsforslag ned, der kan være Tale om. Jeg forstod ikke, om det ikke ogsaa gjaldt om det Ændringsforslag, det ærede Medlem fra Frederiksberg har beholdt.

Det gør mig meget ondt, at det ærede Medlem har tilbagetaget sit første Ændringsforslag, at Lovforslaget skulde begrænses til at gælde til den 1ste Januar 1900. Det forekommer mig, at dette Ændringsforslag er saa overmaade vel begrundet i den simple Omstændighed, at intet Menneske kan vide, hvorledes Kurserne paa $\frac{3}{2}$ pCt.s Statspapirer ville stille sig i det tyvende Aarhundrede, ja, jeg kunde tage det enogtyvende

med. Denne Lov gaar jo ud paa, at Staten skal give $\frac{3}{2}$ pCt.s Laan til de Tiendehdere, der afløse, og disse Laan skulle udbetales kontant, medens Statskassen stuffer sig Pengene ved Udstedelse af Statsobligationer. Tiendehderne saa altsaa kontante Penge, og Staten kun det, som Statsobligationer til $\frac{3}{2}$ pCt. kunne udbringe, og de kunne godt gaa ned til 80 pCt.; saa vil altsaa Staten, der skal betale Summen kontant til pari, saa et Tab af 20 pCt. Vi kunne dog virkelig ikke, fordi Kursen for Djeblikket er ganske gunstig for Statsobligationer til $\frac{3}{2}$ pCt., fordi Tabet for Djeblikket altsaa kun er 3 pCt., i aldeles ubestemmelig Fremtid gaa hen og staa fast, at Staten, for at Tienden kan blive afløst, skal tage det meget betydelige Tab, som deraf maaſte kunde følge. Den eneste Indvending, den ærede Indenrigsminister gjorde mod Forslaget, var i Virkeligheden den, at det rimeligvis vilde afholde en Del Tiendehdere fra at søge Tienden afløst i Tidsrummet inden 1900. Jeg tror nu tværtimod, det vil virke modsat, thi det vil kunne virke paa den Maade, at Tiendehderne sigte til sig selv: Vi maa smedde, mens Jærnet er varmt, og se at saa vore Tiender afløste inden 1900, thi vi vide ikke, om der til den Tid er en Lovgivningsmagt, der er villig til at give Tiendehderne en saadan Favør, som her er Tale om. So lavere Statsobligationerne staa, desto fordelagtigere er det for Tiendehderne eller maaſte rettere sagt for Tiendehderne at saa kontante Penge udbetalte, og det er Staten, der kommer til at betale Gibet og kommer til det maaſte paa Tider, hvor hele Statens Kredet er svækket, og Statsobligationerne ere gaaede ned i Kurs. Dette maaſte enorme Tab, der derved fremkommer, skulle vi paalægge Staten, for at hjælpe nogle Gjendomsbesiddere med at blive af med en Byrde, som er en af de lempeligste, man kan tænke sig, og som navnlig har den store Fordel fremfor Prioriteter, at den stiger og falder med Konjunkturerne. Naar Kornpriserne ere lave, er ogsaa Kapitelstatsksten lav og Tienden dermed, hvorimod Prioritetsrenter bestandig er den samme. Man kan ikke have en Byrde paa sin Gjendom paa bedre Vilkaar end gennem Tiende, og for at befri Bønderne for denne Byrde, som i Virkeligheden kun gennem Sentimentalitet betragtes som en trykkende Byrde, skal man løbe den aldeles uoverskuelige Risiko at give en Lov, som i uendelige Tider forpligter Staten til at give kontante Laan, medens den kun selv kan saa den Kurs, hvori dens $\frac{3}{2}$ pCt.s Papirer staa.